

Zonder crisiswet niet met lege handen

Bestaande regels bevatten nu al, vaak nog ongebruikte, mogelijkheden om procedures sneller te doorlopen

Aike Kamphuis en
Sascha Suárez-Stavenuiter

Met de val van het kabinet is het de vraag of de Crisis- en herstelwet de eindstreep haalt. Dit troetelkind van Balkenende moet de economie uit het slop te halen door onder meer procedures voor bouwprojecten te versnellen. De bestaande regels bevatten echter ook al mogelijkheden om procedures sneller te doorlopen. Veel van deze mogelijkheden liggen nog ongebruikt op de plank. Hoogste tijd dat te veranderen.

Je kunt ten eerste verschillende procedures bundelen in één proces via de zogenoemde coördinatieregeling. Bij een bouwproject van enige omvang heb je als initiatiefnemer naast de bouwvergunning een hele trits andere toestemmingen van de gemeente nodig. Bijvoorbeeld over een besluit over (afwijking van) een bestemmingsplan, een sloopvergunning, een kapvergunning. Elk besluit kent een eigen procedure die moet worden doorlopen. Met de coördinatieregeling kunnen de besluiten in één keer worden voorbereid en genomen en is er maar één beroepsprocedure bij de rechter.

Deze mogelijkheid wordt zelden gebruikt, vooral door koudwatervrees bij gemeenten. De Vereniging van Nederlandse Gemeenten beseft nu dat dit instrument meer moet worden gebruikt. De VNG werkt aan een modelverordening voor onder meer het toepassen van de coördinatieregeling. De markt hoeft die verordening natuurlijk niet af te wachten en kan gemeenten nu al vragen om toepassing van de regeling.

Ook gemeenten die veel tijd nodig hebben om te beslissen op vergunningsaanvragen veroorzaken vertraging in de procedures over bouwprojecten. Op basis van de al

Illustratie: Hein de Kort

bestaande regels hoef je als initiatiefnemer echter niet machteloos toe te kijken als de overheid niet op tijd beslist. Je kunt de overheid aanschrijven en eisen dat er binnen twee weken alsnog een besluit

wordt genomen. Blijft de gemeente dan stilzitten, dan moet zij de wachtende vergunningsaanvrager een dwangsom betalen voor iedere extra dagvertraging. Gelijktijdig kan de initiatiefnemer ook naar de rechter stappen en hem vragen een trage gemeente te dwingen een besluit te nemen, ook weer op straffe van een dwangsom. De rechter beslist snel, vaak buiten zitting, op een dergelijk verzoek.

Om de goede verhouding met de gemeente niet te verstoren, is het aan te raden al bij het indienen

van de aanvraag op de spoed en eventueel dreigende dwangsommen te wijzen.

Een derde bron van vertraging zijn de lange procedures bij de rechter. Ook hier heb je als initiatiefnemer echter mogelijkheden om te versnellen. Je kunt de rechter vragen om een zaak versneld te behandelen met het oog op de economische belangen van partijen. Daarnaast kun je de rechter, als die fouten in de besluitvorming tegenkomt, vragen om gelegenheid te bieden die fouten te herstellen, de

zogenoemde bestuurlijke lus. Dat zorgt voor snellere uitspraken en vermindert vernietigingen van vergunningen.

Beter gebruik van de al bestaande mogelijkheden om juridische procedures te versnellen, kan de pijn van een eventueel uitstel van de Crisis- en herstelwet verzachten. Haal ze dus van de plank!

Aike Kamphuis en Sascha Suárez-Stavenuiter zijn advocaten Omgevingsrecht bij Lexence nv te Amsterdam.

Aan dit artikel koppelen wij een lezersdebat – zie 'Oproep aan de lezer' op deze pagina

